

Moja srećanja s knjigami

[illegible]

Mlado klasje

GLASILO UČENCEV OŠ TONE ŽNIDARIČ PTUJ

1988/89

S-22590-D

21.6.1989

NARAVOSLOVNI DAN

Sončni žarki so komaj prodirali skozi debelo megleno odejo, ko se je naš avtobus vzpenjal do prvih smrek Pohorja. Bil je lep, sončen dan, še se je poznalo poletje. Izstopili smo iz avtobusa in kar stoje malicali.

Rosa nam je močila čevlje, ko smo prišli do stare cerkve svetega Bolfenka. Dogovorili smo se, da bo dolga gozdna učna pot trajala dve uri in da bomo prehodili tri kilometre.

Smreke so nas sprejele v svoj hlad in veseli smo stopali proti prvi postaji in se sladkali z bomboni. Tu smo si ogledali listnati gozd. Najpogostejša je bila bukev, zvedeli smo tudi za škodljivce in kako škodujejo drevesu. Vedno višje smo prihajali in gozd je postajal pretežno iglast in tudi temnejši. Vseh postaj se ne spomnim več, ampak ko smo hodili proti zadnji postaji, je bila pot vedno bolj strma in preprejena z drevesnimi koreninami. Dovolj je bilo, da sem pogledala za porednim ptičkom, pa sem se znašla na tleh. Padla sem nerodno, saj sem se z roko udarila ob oster kamen. Požrla sem solze in nadaljevala pot. Na vrhu nas je pričakoval velik razgledni stolp, vendar nanj nismo mogli iti, ker ni bil še dokončan.

Zahvalili smo se voditeljici in sami nadaljevali pot.

S polnim tekom smo tekli do avtobusa. Zelo nam je bilo všeč, ko je z nami tekla tudi naša razredničarka. Zadihani smo stekli v avtobus, malo smo pomalicali in se odpeljali v Maribor. Akvarij me ni presenetil z raznovrstnimi morskimi živalmi, ker sem ga že večkrat obiskala. Zanimiva pa mi je bila črna vdova, ki smo se jo na morju bali srečati.

Kot večina izletov se je tudi ta končal z veselo igro v mariborskem mestnem parku, kjer smo poskušali skakati čez potok.

Mateja Cegnar, 6.a

Z zelenimi lasmi se ovija,
zapiha veter gor in dol,
meče lase naokoli.

(Brez)

HALOŠKA PLANINSKA POT, ALI MESANICA SVETE ANE, ŠVABOVEGA, GRADU BORL, BLATA IN SONCA

Tovariši učitelji so se odločili, da bo športni dan. Vsak se je moral priključiti eni od štirih skupin. Jaz sem se odločila za „Haložane“, katerim so poveljevali dva učitelja in tri učiteljice.

Zjutraj smo se vsi skupaj naložili v dva avtobusa in se odpeljali do borlskega mostu. Naprej smo odšli peš. Stopili smo na blatno pot in se pogrezali do gležnjev. Bilo je zanimivo opazovati, kako je vsem skupaj drselo. Na boljšem je bila le tovarišica za angleščino, ki je imela visoke pete, s katerimi se je zapikovala v zemljo. Vendar pa nas take malenkosti niso mogle spraviti v slabo voljo. Vso pot smo se šalili. Veselo razpoloženi smo prispeli do cerkve Svete Ane, kjer nam je prijazna ženica prinesla poln škaf jabolk. Takoj smo ga spraznili. Tam smo pojedli tudi svoje malice. Odšli smo naprej mimo vinogradov, skozi gozd in prišli do Švabovega. Spet smo počivali. Žal pa je bila gostilna zaprta. Zemljepisni tovariš je pokazal možnar, s katerim se poka za veliko noč. Zraven je tudi povedal, da je to največji zgrajeni možnar. Nato smo spet jedli, kar je pač kdo imel, in skakali z Romanino super kolednico, ki sama sešteva skoke.

Ko smo se odpravljali, smo naenkrat pogrešali Romano, Branko in Patricijo. Tovarišica za angleščino jih je šla iskat in jih kmalu pripeljala nazaj. Ko smo jih vprašali, kje so bile, so povedale, da so posnemale angleške turiste in se skozi gozd spustile v vas. Temu smo se seveda nasmejali.

Namenjeni smo bili na grad Borl. Vso pot smo veselo prepevali. Ko smo prispeli tja, smo se najprej vsi zapodili v gostilno in vsevprek naročevali stile, swinge in sladolede. Da, tudi sladolede. Zelo čudno, skoraj ne gre skupaj kombinacija marec-sladoled. Pa vendarle, kaj moremo, če sije marca avgustovsko sonce in če se tudi naravi kdaj skisajo možgani. Obiskali smo še žabe, ki so domovale v bazenu zreven gradu. Veseli in zadovoljni smo se spustili po hribu in prispeli do avtobusov, ki sta nas že čakala.

Petra Zaranšek, 6.b

JEŽEK

Nekega večera smo brat Robi, jaz in pes Bobi našli ježa. Moj pes ga je že drugič našel. Toda ta je bil mlajši. Pes je ves nor tekal okrog ježka in milo cvilil. Kajti renčati ni upal nanj, ker se je bal njegovih pikajočih bodic. Ko je pes kar naprej cvilil, sem šla k njemu in psa v naročju odnesla v garažo. Le tako sva z bratom lahko čisto prestrašenega ježka, zvitega v klobčič, odkotalila nazaj v travo.

Zdaj se boste sigurno vprašali, zakaj nisem vzela ježa s seboj. Ne, nisem ga vzela, ker:

DIVJE ŽIVALI SODIJO V NARAVO !

Mihaela Cajnko, 4.a

Čez noč pred hišo bedi,
da gospodar mirno spi.

(Pes)

SVET OKROG NAS

Zrak, voda in sonce so vir življenja. To so vedeli ljudje že v daljni preteklosti. Danes pa, kot da smo na to pozabili. Obnašamo se, kot da je narava neuničljiva.

Ko so moji starši hodili še v šolo, so se kopali v Dravi. Danes si zares ne morem predstavljati kaj takega. Vse naše reke, z redkimi izjemami, so onesnažene. Naravne kemične odpadke iz tovarn počasi vztrajno uničujejo naš vodni, živalski in rastlinski svet. Iz tovarniških dimnikov se valijo ogromni oblaki strupenih snovi in plinov. Industrija da, a ne za vsako ceno. Ne bi je smel plačevati človek. Žveplov dioksid, ki ga vdihujemo še posebej v mestih, je že zdavnaj prekoračil dovoljeno količino. Marsikje otroci rastejo z antibiotiki. Žveplov dioksid vztrajno najeda človekovo zdravje. Ko pričnejo umirati gozdovi, se komaj zavemo, kako malo smo storili za zdravje vseh nas.

Ponavadi za zračne in vodne čistilne naprave zmanjka denarja. Kot da človek ne bi razumel, da je narava ena sama. In še kupi najrazličnejših odpadkov in neurejenih odlagališč povsod. Kako je mogoče, da ob tem ne pomislimo, da so tudi odpadki še kako

koristni. So lahko nov vir energije ali pa snov za predelavo. Človek se bo moral odločiti, ali za ohranitev narave in zdravja ali pa bo nezadržno drsel v pogubo.

Črtomir Štern, 5.b

MRTVA SRNA V GOZDU

Nekega dne sva šla s prijateljem v gozd na sprehod. Ko sva že nekaj časa hodila, sem zagledal ustreljeno srno. Ležala je v luknji. Videla sva njene rane. Dolgo sva hodila okoli nje in se pogovarjala o njej, kako je trpela. Pri srcu nama je bilo hudo in obema se je smilila. Zakopala sva jo, da ne bi smrdela.

Rado Stropnik, 4.a

RADI IMAMO NARAVO

Narava so gozdovi, vrtovi, rastline, živali.

Sašo

V naravi sije sonce in je toplo. Narava je lepa, ker so cvetlice pisane in trava zelena.

Andrej

Kadar grem v gozd, je tam boljši zrak. Nekateri se podpišejo na mlada drevesa.

Tina

V naravo ne smemo odmetavati smeti.

Valerija

V naravi lahko nabereмо cvetlice, ampak zelo malo.

Maja

2.c

RANJENA VEVERICA

S prijateljem sva se dogovorila, da se odpeljeva s kolesi do vikenda. Vožnja je bila naporna. Naenkrat sem zagledal veverico, ki je ležala na cesti. Približala sva se ji in videla, da je ranjena. Zavila sva jo v bundo in se hitro odpeljala domov. Odnese la sva jo k veterinarju. On nama je povedal, da ni nič hudega.

Nekaj časa sem jo imel doma, potem sem jo odnesel nazaj v gozd. Veverica je veselo skakala od veje do veje. Bila je zadovoljna.

Matjaž Šmigoc, 4.a

ČIŠČENJE OKOLJA

Aprila smo se otroci našega razreda s tovarišico dogovorili, da bomo očistili nesnago in pobrali papir okrog šole.

Vzeli smo vreče in vanje dajali: papir, steklo, cigaretne škatle in še mnoge odpadke. Po končanem delu smo bili zelo izmučeni, a veseli, da je okoli šole lepo. Od tedaj ne vržem več nobene smeti na tla. Če pa vrže kdo drug, ga opozorim.

Branka Zajšek, 4.a

IZLET

Nekega dne, ko smo s taborniki bili na izletu v gozdu, smo se učili o varstvu okolja. Ta dan smo se veliko naučili. Tako kakor nas je učil inštruktor, smo delali na vseh izletih.

Enkrat, ko smo se sprehajali po gozdu, smo naleteli na izletnike, ki so počivali in malicali. Zapomnili smo si to mesto.

Srečali smo mnoge živali: ptice, srno in druge živali.

Opazovali smo mah, praproti in druge rastline. Ko se je pričelo mračiti, smo šli nazaj. Izletnikov ni bilo več tam, bil pa je kup odpadkov. Takoj smo pričeli pospravljati. Odpadke smo dajali v vrečo, ki jo je imel tovariš vedno zraven.

V temi smo prišli do šotorov. Pozno v noč smo se pogovarjali o naravi, ki jo sami zanemarjamo.

Simon Puhar, 4.a

Podobna polkrogu je,
v pisanih barvah preliva se,
vidimo jo takrat,
ko sonce in dež poljubita se.

(Mavrica)

ZBIRAMO PAPIR

Lani in tudi letos je naš razred prvi pri zbiranju papirja. Vedno, ko je na oglasni deski plakat, smo napisani z rdečim. To pomeni, da smo prvi. S sošolci se dogovorimo, kje in kdaj se dobimo. Potem pa gremo zbirat papir. Zbiramo ga po hišah, trgovinah in v nekaterih podjetjih. Ko je voziček poln, ga odpeljemo v šolo. Ko ga stehtajo, pride ponj tovornjak. Tako koristimo sebi, čistimo okolje, tovarna pa dobi surovine za nov papir.

Damjan Bezjak, 4.a

NAJLEPŠE JE DOMA

Živim v Lazarjevi ulici. Vsi menijo, da tukaj živijo lazarjipolži. Hiš je zelo malo in ni tovarn ne obrtnikov. Tri družine še vedno živijo v Nemčiji in hiše teh so večinoma osamljene.

Ograje so iz žive meje ali iz naravnega kamna. Nimamo še asfalta. Po cesti še vrtajo, kopljejo jarke. Lepa borova drevesa krasijo ulico.

Tukaj živimo samo štirje šolarji. Pogosto se zbiramo pri nas, se pogovarjamo, kako je v šoli in kaj je novega. Zelo radi pa se igramo šaljive igre in takrat zmagovalec dobi posebno nagrado.

Pozimi, ko je sneg, nam ceste skoraj nikdar ne splužijo. Tega smo mi bolj veseli, ker takrat smo mi glavni. Z lopatami po vsej ulici mečemo sneg, delamo snežne skakalnice in se kepamo. Včasih polijemo vedro vode, da se lahko drsamo. Če pa pridrvi kakšen avto, se skrijemo za velik bor in se tiho smejemo, šoferji pa se jezijo in godrnjajo, da nam naj vse hudič vzame. Poleti se pa mi jezimo, ker nam dvigujejo prah. Včasih si izmislimo norijo in skoplremo jame v cesto, da vozijo počasneje. Kadar je sončno vreme, pobiramo smeti, če pa koga zalotimo, da je odvrigel papir ali kaj podobnega, mu zagrozimo. Nekega dne sem sam kršil to pravilo in so me pri tem zalotili prijatelji. Za kazen sem moral ves teden pobirati papirčke.

Stanislav Zotlar, 7.b

Bela vila pripeljala se je,
s sabo prinesla velk tovor je.
Vsi otroci veselijo se ga,
vsi otroci želijo si ga.

NAŠA ULICA

Cesta, z vsake strani vrsta srednje visokih hiš. Fasade so čiste, le tu in tam je katero nagrizel čas. Za vsako hišo se razprostira nekaj zemlje za ljubitelje vrtnarstva ali pa za prosti čas.

Naša ulica je nekoliko oddaljena od centra mesta, zato je več možnosti za rejo kokoši in ponekod tudi kakšnega prašička. Seveda ne gre brez štirinožnega čuvaja. Najbrž smo znani po številu psov, kajti ima ga vsaka druga hiša.

Spomladi naša ulica zasiže v vsej svoji lepoti. Pred vsako hišo cvetice tekmujejo, katera je lepša. Otroci si po zimskem spanju pretegnemo kosti na igriščih in travnikih.

Najbolj veselo je poleti. S prijatelji se zbiramo in se igramo. Pri sosedovih že zorijo zgodnje češnje in nas vabijo v krošnje. Ne moremo se upreti skušnjavi, skočimo drug za drugim čez ograjo in brž na drevo! Seveda, če nas pri dejanju zaloti Rado, sitnež, jo popihamo. Če bi nas ujel, je najbrž ne bi poceni odnesli.

Ob počitniških večerih se s kolesi odpeljemo na Ranco. Ob valovanju reke Drave si pripovedujemo o dogodkih na morju ali pa, kako je bilo pri teti ali pri babici na počitnicah. Premaga nas utrujenost, vdamo se in v mislih že sanjamo o naslednjem dnevu, čeprav se še noč ni prav začela...

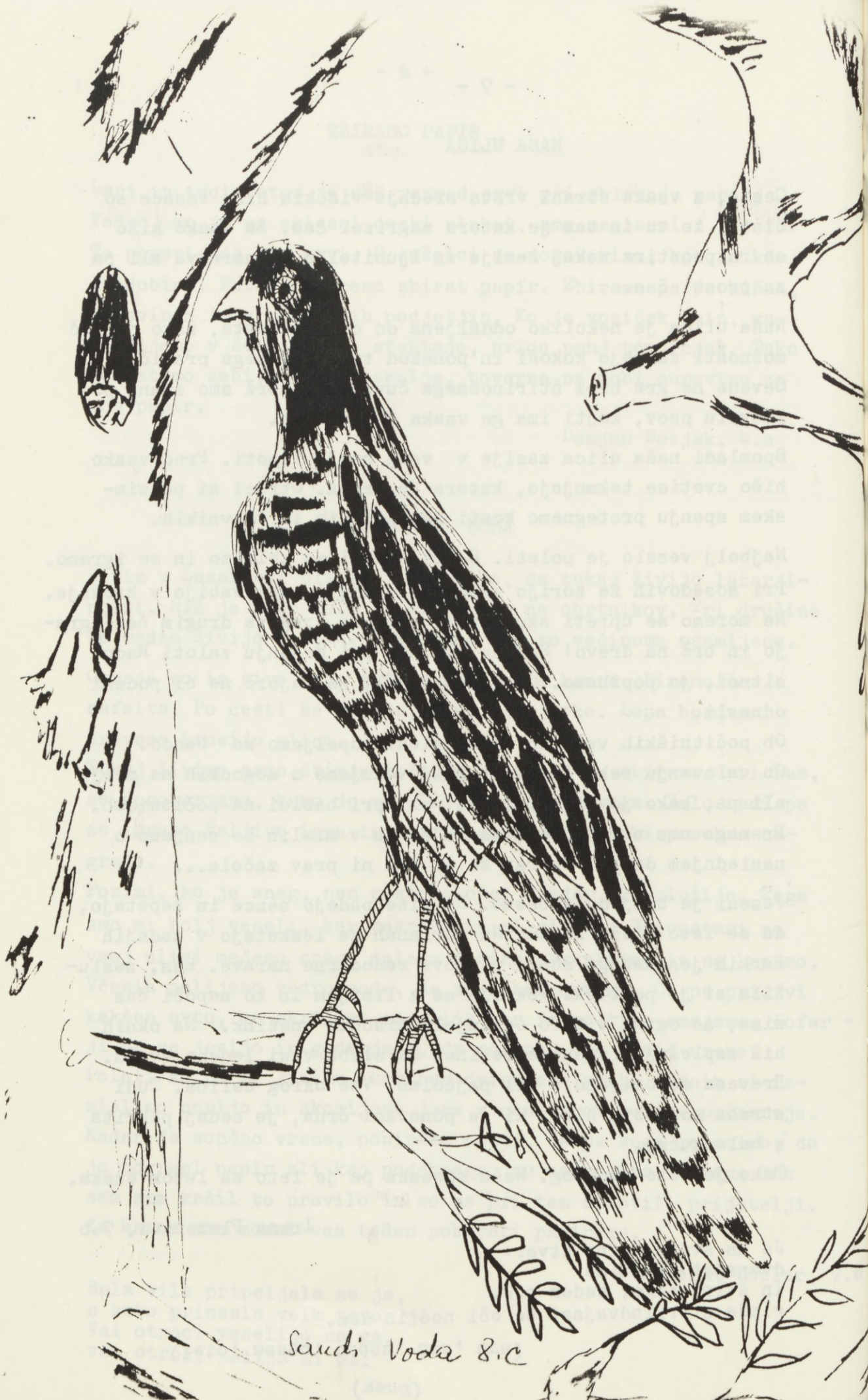
Jeseni je bolj dolgočasno. Na hiše padejo sence in šepetajo, da se leto bliža koncu. Na jablanah se lesketajo v zadnjih žarkih jesenskega sonca plodovi radodarne narave. Res, zaslužila si je počitek. Pokrije se z listjem in ko napoči čas zime, se ogrne v belo ogrinjalo tisočih snežink. Na oknih hiš zaplešejo ledene balerine. Na žlebu visi ledena sveča. Drevesa se ovijajo v bel pajčolan. Vse okrog belina. Tudi streha sosedove hiše, ki je ponavadi črna, je sedaj pokrita z belo kučmo.

Tako je leto naokrog. Naša soseska pa je leto za letom enaka.

Irena Plemeniti, 7.b

Je na svetu čudna stvar:
dvanajst glav ima
in štiri noge, sedem rok,
gleda stiriindvajset te oči noč in dan.

(leto, mesec, teden, dan, ura)

Saudi Voda 8.c

ČE ZAGORI

(Intervju s poveljnikom gasilcev)

Danilo Muršec je poveljnik GD Biš, je mentor 5 desetlin in je zelo aktiven pri gradnji gasilskega doma. Leta 1988 je pionirje B in pionirke A imel na republiškem tekmovanju v Ribnici. Tam so pokazali, kar jih je z vsakodnevnimi vajami naučil. 1988 so člani, katerih mentor je Danilo, zastopali Jugoslavijo na tekmovanju v sosednji Avstriji in odnesli dve prvi mesti. Čestitamo!

Kdo vas je navdušil in spodbudil, da ste postali gasilec?

Če se spomnim nazaj, je bilo vse od drugega razreda kar me je oče seznanil s tem, kaj sploh gasilec je in mora biti.

Koliko članov, torej pionirjev pionirk in vse do članic, pa šteje GD Biš?

Naše GD šteje okrog 150 članov, 50 je pionirjev in pionirk.

Se morda spomnite, kolikokrat ste bili na požaru?

Mislím, da okoli dvajset-krat.

Ste morda kdaj sami komu rešili življenje?

Ja, sam nisem, ampak enkrat se je zgodilo, da sva s tovarišem iz GD Biš rešila žensko izpod gorečih zidov.

Kateri požar pa je bil za vas najhujši, najnapornejši?

To pa je bilo menda leta 1987 pri Žižek Janezu v Trnovski vasi, kjer so nam pomagali gasilci iz Ptujja z dobro usposobljenimi gasilci in sodobno opremo.

Imate vedno pripravljeno gasilsko cisterno za morebitni požar?

Ja, to mora biti vedno, ker nikoli ne veš, kdaj bo kje ogenj začel svoj boj proti nam.

Imate sodobno opremo proti požaru?

Ja, to pa sigurno, saj je to območje zelo gostih požarov. Zdaj nameravamo kupiti novo radijsko postajo, ki stane približno 500 starih milijonov minimalno.

Kdaj pa misli biti otvoritev gasilskega doma, saj dela ni menda več?

To bomo opravili 16. julija, ko ga bomo častno odprli. Zato te 16. julija vljudno vabim na otvoritev!

Hvala! Še naprej vam želim čimveč uspehov.

Miro Čeh, f.d

KAJ BOM, KO BOM VELIK

Rad bi postal učitelj telovadbe. Igram manizni tenis. Živim zdravo in veselo. Zdravo in veselo živijo vsi športniki. Ne uživajo alkoholnih pijač in ne kadijo. Tako nas uči naš trener. Všeč mi je njegovo delo. Vzgaja nas in nas uči tovarišstva. Se naprej bom športno živel in ko bom velik, bom postal učitelj telovadbe.

Urh, 4.b

Razmišljam, da bi bila zdravnica. Pomagala bi bolnim ljudem, še rajši pa otrokom. Mamica pravi, da bi bil pri nas res potreben zdravnik, saj v naši družini vedno kdo zboli.

Andreja, 4.b

Ko bom velik, bi rad postal učitelj matematike. Doma najprej naredim nalogo iz matematike. Rad opazujem starejšo sestro, ko piše matematično nalogo. Pri pisanju uporablja računalnik. Tudi meni pa večkrat posodi in nanj računam. V višjih razredih si želim obiskovati matematični krožek.

Tomaž, 4.b

NASA SRECANJA S KNJIGAMI

Knjige, otroške seveda, so na naših policah že zelo dolgo. Prvo knjigo sem dobila za prvi rojstni dan od mame. To je bila slikanica z živalmi, ki je pa danes žal nimam več. Ker sem jo zelo rada ogledovala, sem jih dobila še več. Tako sem jih imela že polno polico. Bile so to slikanice, pa tudi knjige s tekstom. Ene prvih takih knjig so bile knjižice zbirke Cebelica. Piko Nogavičko, po kateri še danes večkrat sežem, pa sem že prebrala tolikokrat, da je že vsa zlepljena.

Ko sem bila še manjša, sem vse knjige le ogledovala. Kasneje sem ugotovila, da bi iz njih lahko kaj več izvedela. Zato mi je morala mami vsak večer prebrati eno zgodbo. Izbrala sem jo seveda sama in to najdaljšo. Tako sem poznala vsebino knjig na polici, še preden sem znala brati. Ker pa mami zmeraj, kadar sem jaz želela slišati zgodbo, ni imela časa, sem se kaj hitro naučila brati.

Prvo sem prelistala in prebrala knjižico Ezopovih desetih basni, Kdo leti najvišje. Ima lepe barvne fotografije in jo imam še sedaj.

Na mojo željo se je mamica včlanila v svet knjige, kjer lahko vsake tri mesece izberem knjigo, da mi jo kupi. To mi je v veliko veselje. Kljub temu pa, da smo veliko knjig že kupili in jih veliko še bomo, pa vseh, ki bi jih rada, le ne morem kupiti. Hodim tudi v knjižnico. Še sreča, da te ostajajo.

Ob vseh knjigah, ki sem jih brala, sem vedno znova spoznavala njihovo lepoto in tudi resničnost misli, ki pravi, da je knjiga najboljša prijateljica.

Petra Zaranšek, 6.b

Tanek je, ozek je.

Nima pameti,

a ti pomaga računati.

(ΣΥΝΗΓΙΚ)

O SEBI

Luč sveta sem zagledala marca,
ko je kukavica zapela vrh klanca.
Majhna sem bila in neubogljiva
in sploh nisem rada spat hodila.

Potem sem dobila sestro,
ki je bila čisto odveč,
ker se je venomer drla
in tega je bilo sčasoma kar preveč.

Čez čas sem okusila šolske klopi,
se naučila šteti in peti, pa tudi brati.
Rada sem brala in se igrala.

Sedaj sem že v šestem razredu
in mislim, da sem pridna še kar,
a kako bo čez leta, ne vem,
ker o prihodnosti zelo malo vem.

Jasmina Petrovič, 6.b

Okroglo je, oglati je,
vsi imate ga doma.
Ko vanj pogledaš,
sebe spoznaš.

(Oglejalo)

PODPISI TOLE!

Bilo je v četrtem razredu. Nazaj smo dobili matematične kontrolke. Dobila sem enko! Mislila sem si, da bo doma velika burja.

Prišla sem domov.

„Zdravo!“ sem zaklicala od vrat.

„Zdravo,“ sta mi odgovorili mami in Brigita.

„Boš kaj jedla?“ me je vprašala mami.

Mislila sem si, le kdaj bom povedala o enki. Odgovorila pa sem:

„Ja.“

Mami mi je pogrela kosilo in mi ga prinesla na mizo.

Gledala sem v krožnik in spregovorila:

„Dobila sem enko!”

Oddahnila sem si. Bilo je zunaj. Zdaj sem samo še čakala, kaj bo sledilo temu stavku. Mami me je presenečeno pogledala:

„Se šališ?”

„Ne,” sem ji povedala, „res sem dobila enko in to pri matematiki.”

„Kaj si pa delala? Se nisi nič učila? Kje imaš kontrolko?” me je obsipala z vprašanji.

Odšla sem v sobo in iz torbe vzela kontrolko. Ni mi bila všeč.

Nesla sem jo v kuhinjo na mizo. Zraven nje sem položila kulico.

Mami jo je vzela v roke in jo začela ogledovati. Zdelo se mi je, kot da jo drži že celo večnost. Končno mi je rekla:

„Daj kulico, da ti podpišem!”

Nato se je začela pritoževati.

„Zakaj moram vedno jaz podpisovati slabe kontrolke?”

In čez nekaj časa je dodala:

„Da si ob prvi priliki popraviš. Si razumela?” je vprašala in odmaknila oči od kontrolke.

„Ja, ja” sem rekla. „Popravila bi si, če bi ti rekla kaj ali ne!”

Zvečer sem v postelji premišljevala, da le ni bila taka burja kot sem pričakovala.

„Jutri si bom mogoče popravila,” sem zašepetala, se obrnila na drugo stran in zaspala.

Mateja Majcen, 7.a

V njej se smejejo naše petke,

a jočejo enke.

Sola brez nje bi bila lepša.

(Redovalnica)

KDO JE TO STORIL ?

V petek, pri razredni uri, smo vsi nervozni in nestrpni pričakovali, kdaj se bodo odprla vrata. Zgodilo se je! Vstopil je razrednik. „Kdo manjka?” je ostro vprašal.

Reditelj je vstal in na hitro odgovoril: „Nihče ne manjka.!”

„Dobro vsi veste, zakaj smo se zbrali,” je nadaljeval tovariš.

„Crto, vstani in povej, kaj se je zgodilo. Je razrednik pokazal na Crta.

Ta je vdihnil sapo in govoril: „Včeraj pri malici nisem dobil

svojega kosa kruha.

„Torej je nekdo pojedel dva kosa, je sklepal tovariš.“ Kdo je to storil, naj sam pove, je z ostrim pogledom poudaril tovariš.

V razredu je zavladala tišina, nihče ni nič rekel. Nenadoma je vstal Marko in rekel: „Ko je včeraj zvonilo, sem šel jaz po malico. Marjana sem srečal že v pritličju. Vzel je dva kosa. Mislil sem, da ima za prijatelja, toda zdaj vem, da ni bilo tako. Usedel se je in si oddahnil.“ Ali je bilo res tako? je vprašal tovariš.

„Da,“ je žalostno odvrnil Marjan. Vemo, da Marjan rad je. Vsi v razredu smo si oddahnili in odšli domov.

Marjan in tovariš pa sta ostala še dolgo v razredu in se pogovarjala. Zvedelo se je, da Marjan ni tako slab fant, kot je bilo videti.

Gorazd Vindiš, 7.a

ČE BI BIL...

Če bi bil miza, bi bil iz lesa,
če bi bil lev, pa iz mesa.

Če bi bil kralj, bi ves dan ukazoval,
če bi bil podložnik, pa ves dan garal.

Če bi bil knjiga, bi spal,
če me nihče ne bi bral.

Boštjan Fras, 7.d

TO SEM JAZ

Ime mi je Urh. Star sem 10 let. Imam svetle lase, zelene oči, zdrave zobe in hitre noge. Nisem med največjimi. Hodim v četrti razred osnovne šole Tone Žnidarič. Zelo rad imam matematiko in telovadbo. Na žalost mi je najmanj všeč slovenski jezik. Spisov in obnov ne pišem rad. Rad hodim k pevskemu zboru in na kosilo. Ne hodim samo v šolo, sem tudi športnik. Dve uri na dan treniram namizni tenis. Imam že veliko športnih uspehov. To sem jaz - Urh.

Urh Straček, 4.b

DOBILA SEM BRATCA

Bilo je mrzlo zimsko jutro. Zbudila sem se in zdelo se mi je čudno, da v sobi ni bilo mamice.

Čez nekaj časa se je zbudila tudi sestra. Bili sva navajeni, da sva sami, in tako sva se pričeli igrati in čakali, kdaj se bo kdo prikazal. Odprla so se vrata in namesto mamice se je pred vrati ves nasmejan prikazal ati.

Povedal nama je, da sva dobili bratca. Nisem si mogla predstavljati, da je to res.

Tisti dopoldan je bil zelo dolg. Težko sem čakala, kdaj se bomo odpeljali v bolnico. Se danes se spominjam, kako boječe sva s sestro stopicali poleg očeta. V čakalnici smo čakali na mamico. Ko se je prikazala, je skoraj nisem spoznala.

Bila je čisto drugačna kot prejšnji večer. Skoraj sem se je bala, vse je bilo tako čudno. Toda ko me je objela, je bilo spet vse kot prej. Mamica je prosila sestro, da nama pokaže dojenčka. Stali smo pri vratih in strmeli v majhno okno.

Sestra ga je držala v naročju in zdel se mi je tako zelo lep. Bil je tako majhen in v obraz se je tako čudno kremžil.

Potem smo mu izbrali ime. Imenovali smo ga Borut.

Sedaj je Borut star 7 let in včasih me zelo jezi. Vendar ga imam zelo rada in zame bo 21. januar, ko se je rodil, ostal najsrečnejši, nepozaben v mojem otroštvu.

Tatjana Cuček, 8.d

V temni globočini spi
dvaintrideset ovčk,
v sredini pastir –
rdeč kakor kuhan rak.

(usta)

MOJ NAJLJUBSI KOTIČEK

Sama sem doma in dolgočas prevladuje v stanovanju. Vključim radio. Ne, glasba mi ne prija. Le kaj naj delam? Leno vstanem s kavča in odcapljam v sobo. Usedem se na posteljo.

Z modrimi očmi me gledajo knjige, ki želijo, da bi jih prebrala. Stojijo tam mirno na belih policah. Zbirka Zlata knjiga je v prvem nadstropju. Postavljene so navpično. Ob straneh ležijo debele bukve. Na najvišjem mestu so naložene otroške knjige: pisane, polne sreče in smejanja, zdaj otožne gledajo po prostoru.

V sredini so raznovrstni okraski in spominčki, ki so zamišljeni v pogovor. Najbolj klepetav je rumen plešast mišek. Zraven njega stoji smučar, ki vestno vadi za olimpijske igre. Cisto zadaj pa igra ladja s plesočo balerino. Najlepši okrasek so beli trije psički, ki so povezani z verižico.

Ob rdeči steni, polni plakotov Michaela Jocksona, stojijo električne orgle. Na njih z veseljem igram znane melodije. Toda zdaj ni pravi čas za to.

Nad glavo mi visi pojoča roža. Ima čudovito razporejene rdeče cvetove. Vrtnica igra glasbo z naslovom Hoppy birthday to you (Vse najboljše za tvoj rojstni dan).

Pri oknu stojim najraje, ker mi včasih nadomešča televizor. Krasijo ga cvetlice, ki so pod njim in rože pri njem. Najživahnejša je palma.

Na obeh straneh poplesujeta rdeči zavesi. Med njima se resno drži bela.

Nisem vedela, da je v moji sobi toliko življenja. "Ciin, ciin!" Nekdo zvoní. Gotovo je Andreja. Zmenili sva se, da se dobiva pri dravskem mostu.

Mojca Horvat, 7.c

Okrogla glavica,
velika in najhna rokica,
ki nas vedno priganjata,
da ne zamudimo v šolo.

(ur)

O SEBI

Ko me mama je rodila,
se me je razveselila,
v pleničke me povila,
ljubo dete govorila.

Zrasla sem in zvedela,
da to govori za dva.

Zraven se rodil je brat,
ime je Vitjan on dobil,
pri mami rad je mleko pil.

Spoznala sem še dve osebi,
to sta oče in Andrej.

Z njima rada se zabavam,
tako življenje gre naprej.

Prvi, drugi, tretji razred
v Mariboru sem bila,
tam stanuje babica,
ki me tudi rada ima.

Oče in mati delavna,
v tujino sta odšla.
Jaz pa tukaj štela dni
in jokala vse noči.

Sedaj sem stara dvanajst let,
v starem Ptujju spet živim,
v šoli Tone Žnidarič
še kar dobro se učim.

Včasih v šoli se zgodi,
da slaba ocena prileti.
Takrat pa žal mi je za dni,
ko se mi učiti dalo ni.

Staša Sardinšek, 6.b

Vsak dan vzemeš jo s seboj,
v šolo s tabo hodi,
a ko vrneš se domov,
daš jo v kot in rečeš: "Tukaj bodi!"

(Solstka torbba)

VČASIH JE HUDO

Bližale so se poletne počitnice. Brata Branko in Franci sta se odločila, da bosta odšla na oddih k teti v Ljubljano. Sestra Zdenka pa bo doma zraven mene.

Mama je delala v Avstriji, za konec tedna pa je imela dopust. Z Zdenko sva jo šli čakati na postajo, da bi ji pomagali nesti prtljago. Prispeli sva do postaje. Bila sem neučakana. Nadlegovala sem sestro: „Kako dolgo še?“

„Počakaj in nehaj, saj ni treba vsem vedeti, zakaj sva tu.“ Zaslišala sem brnenje avtobusa. Stekla bi na cesto, toda pravi čas me je zaustavila sestrina roka.

Zagledala sem mamo, kako se pomika proti izhodu. Se korak, dva in že sem bila v njenem naročju. „Končno,“ sem zašepetala in se še bolj stisnila. Videla sem soseda in mu zakričala: „Glej, kdo je tu!“ Mama je vprašala: „Kako pa kaj doma?“

Bilo je namenjeno sestri.

„Se kar, vendar ni mogoče več vzdržati zraven ata. Vse bolj je začel piti.“

Vedela sem, da se ata in mama ne razumeta najbolje.

„Saj ne bom več dolgo tu, mogoče se bomo odselili, če ne bo bolje,“ je pojasnila mama. Prispeli smo domov. Ata je bil malo omamljen od pijače, zato ni privoščil mami niti pogleda, kaj šele da bi ji voščil vsaj - dober dan. Bila sem prepričana, da se bomo odselili. Se bolj pa me je zbolelo, ko sem pomislila, da bom zapustila babico, s katero sva se zelo dobro razumeli.

Mama je šla z očetom v dnevno sobo in rekla:

„Če se ne boš popravil in nehal piti, te bom z otroki zapustila.“

„Saj me lahko, kdo ti je pa rekel, da ne smeš?“ ji je odgovoril.

„Torej v redu,“ je rekla mama s solzami v očeh, če ti je res vseeno, pa gremo.“

Z Zdenko sta se zmenili, da bomo že naslednji dan odšli. Začeli smo pakirati, mama pa je odšla k telefonu, da bi poklicala Branka in Francija.

Tovornjak je že bil na dvorišču. Zagledala sem ata. Imel je solzne oči. Hotela sem ga potolažiti, zato sem rekla:

„Sam si si kriv!“

Zajokala sem. Ceprav smo bili na začetku srečna družina, je alkohol med atom in mamo naredil prepad.

OKROGLA MIZA

Na nas mladih svet stoji, zato je razumljiva skrb naših staršev in učiteljev, da bi nas oblikovali v dobre, pametne, delovne in duševno zdrave ljudi.

Sedaj smo v letih, ko se oblikuje naša osebnost, k temu prispevajo velik delež okolje, v katerem živimo, družba, v kateri se gibljemo. O tem se med sabo ne pogovarjamo pogosto, zato je bil pomemben odkrit pogovor, okrogla miza, ki smo jo organizirali na pobudo tovarišice razredničarke.

Sedeli smo v krogu kot odrasli, ko se pogovarjajo o pomembnih rečeh. Beseda je tekla o alkoholizmu. Nataša je postavljala vprašanja v zvezi s pitjem alkoholnih pijač med nami; na primer na izletu. Ni bilo lepo, kar se je dogodilo. Vinjeni sošolci, tedaj junaki, so se tega sedaj sramovali. Tedaj so hoteli biti odrasli. Vzbuhati pozornost in biti veseli. Z dvigom rok smo se prijavljali k besedi in govorili o tem, da taka občasna pitja alkohola mladoletnikov, ko se morda prvič sreča z alkoholom, še ni usodno, morda je le kratek skok v življenje odraslih. Če pa postanejo pogosta in zlasti še v veseli družbi prijateljev, pa je samo še majhen korak do alkoholizma. Često se to dogaja ob praznikih, ko bi zlasti mi, mladi, morali obuti načrte za naprej, pa v očetovem baru poiščemo steklenico opojne sladkosti, ki po grlu malo zapeče. A huje je, ko nastanejo težave, ki se morda zdijo nepremagljive in jih utapljam v alkoholu. To nam ne uniči samo telesa, ampak kar je najhuje, tudi duha, od alkohola postajamo odvisni in je naš prijatelj in sovražnik. **Študijska knjižnica Ptuj**

Drugo veliko zlo, ki nam preti, so cigarete. S sošolci smo ugotavljali, da se ta navada počasi vtihotaplja v naše življenje. Kadijo naši starši, naši učitelji, celo zdravniki. Zakaj ne bi kadili še mi? To nas dela odrasle, bolj pomembne, čeprav ostaja grenak in smrdljiv okus v ustih. Sklenila sem, da jaz ne bom kadila, saj vem, da to povzroča nalezljive posledice na pljuči.

Nataša nas je spomnila tudi na uživanje mamil. Postavljala je vprašanja. Imela pa sem prijeten občutek, da je to zlo daleč od nas. Sošolka, ki je prišla k nam iz Nemčije, nam je povedala, da je uživanje mamil tam med mladimi zelo razširjeno in da je krvni davek zaradi tega zelo velik.

Šolska ura je šla h koncu, v zraku pa je bilo čutiti, da smo se ob razgovoru vznemirili. Govorili smo, a vsak izmed nas je v sebi po tihem premišljeval o lastnih izkušnjah, ki jih je že morda kdaj imel s temi „opojnimi snovmi.“

Saša Cegnar, 8.b

PASJA DRUZINA

Bilo je mrzlo zimsko jutro. Pravkar sem si umivala zobe, ko me je oče opomnil: „Da ne boš pozabila dati Citi jesti in svežo vodo.“

„Ja ja, kot da kdaj že sem, sem zamrmrala in stopila v kuhinjo. Za Cito, bodočo gospo mamico, sem pripravila pravo pojedino in se odpravila v pesjak. Že ob vstopu sem bila presenečena, ko se Cita ni zganila iz pasje utice. Izlila sem hrano v skledo in jo hotela s klicanjem privabiti k sebi. Psička me je samo nekako čudno gledala, zganila pa se ni. Nenadoma sem pod nje-no tačko opazila nekaj rožnatega.

„Cita, takoj pridi ven,“ sem se ustrašila. Počasi se je dvig- nila in začela renčati name. Hitro sem stegnila roko in ob pogledu na mrtvo živalco zavpila: „Ati, mrtev je!“ Stekla sem v delavnico, kjer je tudi ati ugotovil isto in še dodal: „Ver- jetno je poginil zaradi mraza. Sicer pa je bolje tako, je rekel in pokazal na nerazvito tačko. Cito sva premestila v delavnico, na toplo, nato pa sem se odpravila v šolo.

Ure so počasi minevale, toda moja nestrpnost je vse bolj na- raščala. Po končanem pouku sem oddirjala domov, kjer so me že pričakovali ati, mami in Cita z dvema psičkoma. Preplavila me je sreča. Objela sem izčrpano mamico, nato pa še pogladila Ikeca in Ikota. Moje veselje se je skoraj skalilo, ko je pri- šla na svet še psička, Iskra, ki ni in ni hotela sesati mleka. Po dveurnem trudu je le uspelo spraviti sesek v njena usta. Oče in mati sta me pohvalila, jaz sem pa še ves dan ostala pri novorojeni pasji družinici.

Renata Koletnik, 8.a

MISTERIJ ZENE

V Mengšu se je rodila, a so se kmalu preselili v Prekmurje. Tam, v Borejcih, se je s sestrama igrala na dedkovem pašniku. Medtem ko sta bila starša na delu, je babica pekla slastne kolače in so jih skupaj pojedli na pragu hiše. To je bilo brezskrbno življenje! Tudi takrat, ko je že sedela v šolski klopi, je imela še vedno dovolj časa za igranje.

Kmalu so se spet selili. Takrat v Koper. V delavskem naselju so živeli v leseni hiši. Niso bili revni, ampak ta prostor jim je najbolj ustrezal, saj je bil na poti že četrti otrok.

Kljub nenehnim opazkam in smejanju „na njen račun“ je rada jedla. Grozna debelost je ni motila.

Ni minilo dolgo, ko je dobila še eno - četrto sestro. Čeprav jo je imela zelo rada, jo je skoraj zadušila, ko jo je hranila z žemljo. Ko jo je mama skregala, je bila užaljena, saj ni razumela, kaj bi se lahko zgodilo.

Prišel je tudi čas za kopanje. Plavalala in čofotala je po vodi, dokler se ni skoraj utopila. Strahu pred vodo se je znebila šele veliko kasneje.

Zopet selitev in sicer v Dornavo. Počasi je tudi ta kraj vzljubila. Toda lepo življenje je začelo kaliti očetovo pijančevanje in materina odtujenost od družine. Starši se niso zavedali, kako je to vplivalo na otroke. Počasi ni več opravila vsakdanjega dela. Prva misel ji je bila družba, pa čeprav slaba, ki ji je bila obenem tudi edina uteha. Ni se zavedala, v kaj rine, pa tudi mar ji ni bilo. Kmalu je začela kaditi.

V srednjo šolo je morala v Maribor. Da bi lahko imela dovolj denarja za cigarete, se je skrivala po vlaku, da ji ni bilo treba plačati prevoza.

Tako ji je sprevodnik nekoč priprl prste. Od doma je bila vedno bolj odtujena, zato se je doma zlagala o neki nesreči. Prsti so ji delali velike preglavice, saj ni naredila izpita iz gostinstva.

Z devetnajstimi leti je bilo njenega samskega življenja konec. Rodil se ji je prvi otrok in omožila se je z moškim, ki ga je ljubila. Ker je bil druge narodnosti, ga je njen oče zaničeval.

Na delo se je vozila iz Dornave na Ptuj. Doma je postajalo zanjo nevzdržno. Otrok je bil bolan in je bil skoraj vsak mesec v bolnišnici, starša sta se ločila.

Po dolгих prošnjah in čakanju je končno dobila stanovanje na Ptuj. Z možem sta si uredila prijetno gnezdo. Hčerka je pogrešala babico, zato so veliko hodili v Dornavo, toda zdaj je bilo vse drugače. Pogovor je tekel bolj sproščeno, ona pa je videla, da ji zdaj ne bo treba ostati v prostoru, ki ji je obujal slabe spomine.

Rodila je drugo hčerko, ker je postalo za štiričlansko družino pretesno, so se preselili v večje stanovanje.

Cepprav je bila večji del v službi, je bila doma skrbna in ljubeča mati ter žena na pravem mestu. Ker je bil mož terenec, je bila ona večino časa z otrokoma. Med njimi se je spletla nova vez, ki je ni mogoče opisati.

Se ena hčerka je privekala na svet. Prva otroka sta se razveselila, da bo mati zdaj veliko več časa z njima. Obe sta se navadno skoraj stepli, ko je bilo treba popaziti na sestrice. Obe sta hoteli pomagati. Družinsko življenje je bilo srečno, veselo in zanimivo.

Vendar ji je bilo usojeno drugače. Vest o moževi smrti jo je pretresla bolj kot kaj drugega. Pozabila je na svet okrog sebe, tudi na hčerke. Njeno življenje je postalo enolično in nezanimivo. Vso jezo je stresala na hčerke in včasih omenila tudi samomor.

Minilo je več kot leto dni, ko se je spet začela vživljati v družbo.

Prej upadlo lice je dobilo barvo. Hčerke so bile vesele spremembe na njej.

Z dohodki, ki jih je prejemala, je pametno ravnala in trdo delala, da niso občutile pomanjkanja. Zlobneži ji celo očitajo, da v službi krade, a se ne ozira na to. Hoče popraviti, kar je v zadnjem času storila napak. Ji bo uspelo?

Včasih obuja spomine in reče:

„Včasih so bili zlati časi!“ So bili res? Za njo, ki je toliko pretrpela?!

STROGO ZAUPNO

(Iz naših dnevnikov)

7.3.1989, torek

Zjutraj me je bolelo grlo. Marš k zdravniku. Ko sem stopil v ambulanto, me je kar minila volja do vsega, bila je dotal nabita. Odložim knjižico in čakam, čakam in čakam.

Končno je prišla medicinska sestra in podelila kartone. Nato še sem čakal, da sem prišel sploh do zdravnice.

V sobi sem gledal okoli sebe in premišljeval. Kako je mogoče, da v taki neopremljenosti sploh zdravijo. V ameriških filmih je sama tehnika, tu pa je bil samo neki aparat.

Imam angino, to je super, ne bo mi treba iti tri, do štiri dni v šolo.

Kakšna sreča!

V šolo ne hodim rad, zato ker se vsak dan moram učiti, delati naloge in še zgodaj vstajati. Ležati doma in gledati televizijo, ha, ni boljšega užitka!

Popoldne so prišli stric in teta in dva tečna smrkavca. Ves čas sem se moral igrati z njima brezvezno igrico, podobno „človek ne jezi se.“ Najrajši bi jo zalučal skozi okno.

Prišli so praviti, da je umrl mamičin stric Franček. Po vedenju sodeč ni bilo videti, da nas vabijo na sedmino. Vsi so se smejali in pili vino. Škoda, da niso šli igrat taroka, mogoče bi se smel iti zraven.

Zvečer sem gledal komedijo, kakšne fore. Posebej se mi je dopadel tisti nerodnež, ki je venomer spraševal, koliko je ura.

Tako, danes je bil še kar vredni dan, ni mi trebalo iti v šolo, lahko sem ves dan spal!

Lahko noč, dnevnik

Boštjan Fras, 7.d

11. marec 1989

Zagledal sem sliko iz prvega razreda. Ha! Sedemletni brezzobi divjak.

Jojo! Danes je 11. marec! Mamin rojstni dan! Skočil sem iz postelje in oddirjal v pomladansko jutro. Nisem vedel, kako bi jo presenetil. Spomnil sem se. Gremo na Gorco.

Mami sem podaril rozasto ciklamo in ji predlagal Gorco. Privolila je, a šele zvečer. Med tem časom smo igrali med dvema ognjema in nogomet. S prijatelji smo se tudi stepli, vendar brez resnejših poškodb.

Tudi babica je prišla na rojstni dan. Prinesla ji je porcelanaste krožnike in pisane serviete. Starši so se pogovarjali nekaj med seboj. Medtem sem se učil slovenščino in angleščino. No, končno. Mamina odločitev! Gremo na Gorco.

Ob peti uri smo krenili. Saj sem vedel! Kukavce, trobentice, vijolice, "krokeji"... S koreninami smo pulili toplšne zvončke. Pri enem sem se mučil najmanj pol ure. Ni in ni hotel ven! No, na koncu pa se mi še nož zlomi. Hitro sem ga vrgel v vodo, da mama ne bi videla.

V mraku smo se vrnili vsi blatni (vsaj jaz) in porezani. Mama je hitro posadila cvetlice, kolikor jih je lahko, kajti pregnala jo je tema. Hitro sem se stuširal in ponavljal slovenščino in angleščino.

Srečko Artenjak, 7.c

Nedelja, 12. marca 1989

Maše je konec. Čas je za kosilo in nato malo direndaja. Moj prijatelj Robi bo vsak čas tukaj. Čakaj, kam sem že dal žeblje in sekirco? A, že vem! Mislím, da so v koritu z rožami.

Robi je prišel, veš! Rekel sem mu: "Prideš?"

Seveda, da je šel in zmenila sva se, kaj bova delala, in si naredila načrt. V gozdu, kjer je veliko grmičevja z zapuščenim vinogradom, sva grmičevje posekala in začela ravnati prostor. (Delala pa sva si igrišče za košarko).

Pravi čas je prišel kolega Darko. Kakšna sreča?... saj je prinesel obroč in košarkarsko desko. Ko smo vse uredili, smo se zmenili, da bi si lahko naredili bunker iz lesa.

Začela se je gradnja. Takrat nas je bilo že .. koliko že,... naj se spomnim! Jaz, Darko, Robi, Janko in Vlado ter Damjan in Gorazd. Ja, ja... sedem nas je bilo. Začeli smo s štiriimi močnimi koli in jih zabili v zemljo, tako da so močno držali. Z drugimi močnimi koli smo naredili "rušt". Pokrili

smo s pravimi ploščami in plošče zabili v kole tako, da dež ne bi mogel premočiti. Okrog in okrog smo povlekli s polivinilom (močnim).

Od zunaj in od notri je bilo videti močno, saj tudi je, pa nepremočljivo je tako, da današnji dež (12.3.1989) ne bo premočil. Vsi skupaj smo še malo porihtali igrišče in nekaj časa igrali košarko. Saj jo igramo vsak dan. Skupaj smo odšli jest in pit (k meni) ter nato odšli na naše igrišče v gozdu, ki se imenuje KMKV (to pomeni Klub male košarke Vitomarci). Naslov smo dali po nogometnem igrišču blizu našega (razlika kakih 300 m) in tam piše KMN VITOMARCI (to pa pomeni Klub malega nogometa VITOMARCI). No, to sem ti sedaj opisal naše igrišče in bunkar (kaj sem doma delal) sedaj pa mislim, da si lahko obadva odpočijeva, ker sva imela naporen dan, pa ura je že... točno 8.36.44 pravilno povedano: ura je 20.36 minut in 44 sekund.

Uh, mama, resno moram po drva?!

Dejan Ilešič, 7.d

IZ NASE DRUŽINE

Ves dan sem premišljevala le o tem, kdaj bom teto zaprosila za botro. Kar živčna sem postajala in vsakih pet minut sem mamico vprašala, kdaj greva. Od hoje po stanovanju sem dobila žulj.

Od jutra do večera sem bila suženj: "Miranda, pojdi v trgovino!"

"Miranda, posesaj dnevno sobo!" Miranda, pomij posodo!"...

Nazadnje še pa omeniti nisem smela, če lahko grem dol.

Okrog petih mi je mami rekla, naj se oblečem. Končno! Samo ko je dokončala, nisem bila prav nič željna kam iti. Normalno, ko pa bi poprej bilo še treba oprati avto, na vrt po solato in še kup takšnih stvari.

Pri babici se je gospa komaj spomnila, da bo raje regrat kot solato, ker se ji je zdel boljši. Boljši je že, samo, kdo bo glavna žrtev, da ga nabere! Jaz, kdo pa drugi! Ona bi si novo obleko umazala (kot da jaz ne, tečnoba sitna!)!

Edina sreča, da imam tako dobro babico, da je ona odšla, da bi ga nabrala. Gospodična mamica pa je takoj, ko je slišala, da gre babica, pograbila nož in šla za njo (kar z novo obleko). Zdaj pa naj kdo reče, če ni tečna.

Z bratrancem sva oprala avto, da bi nakaj zaslužila, pa sva nazadnje dobila pol toliko, kot nama je bilo obljubljeno.

Končno je bilo vse postorjeno in sva se umila. Poklicala sem malega brata (gotovo je naglušen, kajti jaz sem kričala, da sem skoraj izgubila glasilke, on pa me ni slišal na pet metrov). Ko pa se je prikazal, me je skoraj kap, umazan je bil za dva pujsa, če ne za tri. Zaradi njega smo morali domov, da ga preoblečeva.

Pri teti smo zvonili pol ure, pa nas ni slišala (zato smo šli k njej še enkrat, zvečer).

Ob osmih sva šli k babici po strica, da bi ga peljali, pa sva ga srečali komaj pred njeno hišo. Skoraj naju je ubil (od kričanja seveda). To pa zato, ker nisva mogli prej priti, da bi ga peljali, ker je moral prehoditi toliko kilometrov (rekel je kilomeetov, čeprav je samo par metrov).

Bil je tako domač, da je šel noter, ne da bi pozvonil, si vzel pijačo, ne da bi mu kdo dovolil in tako naprej.

Ko sem Zdenko vprašala, če bo moja botra, je rabila eno uro, da se je odločila. S Petrom se nista mogla zmeniti, kdo bo. Nazadnje pa sem zvedela, da bo Peter. Tega nisem niti približno pričakovala.

Ko sta se onadva pogovarjala, sem spila pol litra coca-cole in pojedla pol škatle keksov. Moram priznati, čakanje se je splačalo.

Miranda Jurovič, 7.c

KDO SEM JAZ ?

Rojena sem tam, kjer teče Drava,
in le še v parku ob šoli raste zelena trava.

Priimek moj ni posebno znan,
saj ne slišiš ga vsak dan.

Ali ga kdo pozna?

Ne? Pač ne !

Imam pa tudi ime: Petra, Petruša,
kakor se komu zazdi.

Sem suha, kot prekla,
ne posebno tiha, bi rekla.
Naj vam povem še, da rjave so moje oči,
in imam rada vse,
kar lepo diši.

Tu je seveda še mama
in dva bratca razgrajača,
ki ju ne umiri niti kuhača.

Na koncu vam pa le izdam,
da pišem se Zaranšek.

Petra Zaranšek, 6.b

OH, TA NASA BABICA

V moji družini je vedno kaj smešnega. Največkrat zato
poskrbi babica. Tudi v tej Zgodbi je glavna.

Pred dobrim letom je praznovala sedemdeseti rojstni dan.
Povabila je veliko ljudi. Zraven daril je dobila tudi veliko
tort, ki so bile prava poslastica. Na zabavi smo bili vsi,
razen dedka, dobre volje. Babica se mu je hotela prikupiti
s torto. Na krožnik je dala velik kos torte in odšla na
drugo stran mize, kjer je **sedel** dedek. Ponudila mu je torto,
a jo je zavrnil. Babica je bila tako huda, da mu je iz jeze
potisnila torto v nos. Najbolj smešno je bilo nam, otrokom.
Zato smo se odločili, da babico posnemamo. Začeli smo se
obmetavati, dokler nam ni zmanjkalo tort.

Zelim si še veliko babičinih zabav, na katerih se pripeti
vedno kaj smešnega.

Nevenka Grandl, 6.c

V hiši se skriva,
a brž ko stopimo na cesto,
namenjeni v mesto,
nam je že za petami
in pod nogami.

(Senca)

vetlana chilošević o.a

PLES ZVEZD IN ZVEZDNI PRINC

Na daljnem nebu so se vse zvezde pripravljale na ples, ki ga je prirejal zvezdni princ vsakih tisoč let. Na ta ples bi prišle vse najlepše zvezde. Princ pa si bo med njimi moral poiskati nevesto.

Tisti večer so se vse lepotice neba zbrale v prinčevi leteči razkošni palači. Vsaka zvezda, ki jo je princ pogledal, se mu je zdela lepša od prejšnje. Vse so imele svetlikajoče obleke. Tudi našminkale so se. Zatim so zaigrale trobente in ples naj bi se začel.

Princ je plesal zdaj z eno lepotico neba, zdaj z drugo. Z zvezdnimi damami je že preplesal pol noči, a se še ni odločil za nevesto.

Tako je princ plesal vse do zore, a ker si do tedaj ni poiskal neveste, je ostal brez nje. Morda bo imel čez tisoč let, ko bo zopet ples, več sreče.

Katja Prosenjak, 6.c

BUČA NADA HOČE SHUJSATI

Gledam se v ogledalo. Ne vem, kaj je to? Nikjer ni mojih bokov. Slika je odrezana. Res, moram shujšati!

Prebiram časopis, iščem nasvete, kako zgubiti odvečne kilograme. Telovadim, tekam, a imam vse večji apetit. Ponoči sanjam, kako je dober velik kos torte. Po želodcu mi ruži kot v praznem sodu.

Kazalec na tehtnici se pomika navzgor namesto navzdol. Obupujem...

Naenkrat se kot strela z jasnega pojavi v vseh revijah reklama za trebušni eliminator. Z lahkoto dosežeš super postavo. Že pišem naročilnico. Sedaj mi ni več potrebno, da bi šla zvečer lačna spat. Z lahkoto se bom znebila kilogramov.

Vsak dan čakam poštarja. Paketa pa ni in ni. Sedim in si ogledujem okrogel trebušček.

Kaj bo iz tega?

Dobila sem paket. Takoj ga odprem. S pomočjo domačih pripomočkov za hujšanje sestavimo. Sestavljen je iz treh vzmeti. Natančno si preberem navodila. Raztegujem vzmeti. Točno po navodilih. Sto krat, dvesto krat. Joj, kako sem upehana. Vse me boli. Saj komaj hodim. Vse mišice me bolijo. Tako več ne gre naprej. Vzmeti zabrišem v kot. Saj to je trpljenje.

Pa kaj se naprezam. Saj sem vendar buča. Kajti nihče ne bi maral suhe, preklaste buče.

Nataša Vrabl, 6.c

LETEČA METLA

Leteča metla je bila navadna kot vse druge, a je imela posebno moč.

Nekega dne, ko ni bilo njene gospodarice. Lili dama, se je odpravila na potep v deželo neubogljivih otrok.

Ti otroci so bili brez staršev, ker so jih zapustili kot neubogljive. Hodili so z raztrganimi oblačili in umazani.

Leteča metla je korajžno vstopila mednje, a otroci so vanjo metali kamenje in jo zaničevali. Večkrat se jim je pridružila, a vse zaman. Leteča metla se je razkurila, pohitela za njimi ter se začela sukati in jih tepsti, kamor je pač priletelo. Otroci so videli, da to ni navadna metla in da jim hoče nekaj svetovati. Sedli so drug poleg drugega in prisluhnili. Metla jih je poučevala o vedenju in prijaznosti.

Drugi dan je tovarišica neubogljivih otrok prišla v razred in se ni mogla prečutiti njihovi vzgoji.

Se istega dne so staršem sporočili, naj si pridejo po svoje ubogljive deklice in dečke. Leteča metla pa je morala domov v kot čakati, da se Lili vrne.

Majda Čeh, 6.a

SREČALA SEM MARSOVCA

Igrala sem se na dvorišču. Naenkrat sem zaslišala čuden zvok in zagledala močno svetlobo. Pred menoj je stalo zelo čudno bitje. Zastal mi je dih, srce mi je začelo tolči kot kladivo po nakovalu. Stala sem na mestu kot kip in si ogledovala neznanca.

Bil je majhen, čuden možak z veliko glavo, temno rdečimi in svetlečimi očmi. Oblečen je bil v srebrno obleko. Iz za ramen sta mu štrleli dve krili, na katerih so utripale lučke. Možiček me je prijazno nagovoril in dejal, da je marsovček. Rad bi se igral z menoj.

Stekla sem po žogo. Ko sem se vrnila, sem bila presenečena, ker na dvorišču ni bilo več marsovčka. Iskala sem ga in resnično ga več ni bilo. Na mestu, kjer je stal on, sem našla stekleno kroglo, veliko kot žogo. Iz krogle so sevale razne barve. Sele po dolgem opazovanju sem v krogli zagledala napis. Janji v spomin od marsovčka.

Pobrala sem kroglo in zbežala v sobo.

Janja List, 4.c

PRVA LOKOMOTIVA MI PRIPOVEDUJE

Se dobro uro časa sem imela do kosila in nisem vedela, kaj naj počnem. Počasi sem se približala omari, ki je bila obložena s starimi in novimi knjigami.

V kotu police je bila tanka knjiga, ki je v meni vzbudila pozornost. Vezana je bila v usnje, naslov, ki je bil napisan z zlatimi črkami, je že blede. Bila je zelo stara, naslov se je imenoval Prva lokomotiva, napisana pa je bila leta 1882. Že takoj na prvi strani sem zagledala staro lokomotivo, ki mi je bila zelo všeč. Nekaj časa sem zamišljeno zrla v sliko in vedno bolj me je vabila v svojo bližino. Ne vem kako, a nenadoma sem se znašla na leseni klopi. Ozrla sem se po majhnem prostoru in ugotovila, da sem v

zelo starem vlaku. Na lesenih klopek je sedelo polno ljudi. Vsi so bili oblečeni zelo staromodno.

Ženske so imele zelo široka, nabrana, dolga krila, na glavi klobuke s širokimi rokavi, in torbice, podobne mošnjičkom.

Moški so imeli na glavah črne cilindre z modrimi trakovi, palice, frake in svetleče črne čevlje z visoko in zelo široko peto.

Po tem sem ugotovila, da sem nekje v letih 1870-1890. Usedla sem se bliže oknu in opazovala naravo. Bila je nedotaknjena kakor cvet, ki se je ravnokar zbudil in prikukal iz popka. Nobenih tovarn ni bilo videti, potoki in jezera so bila čisti, kakor kristalne kaplje, ki me skoraj vsako jutro spremljajo na poti v šolo. Sonce pa je prijazno gledalo z neba in me nežno božalo po licih.

Še bi opazovala, a naenkrat se zasliši debel glas: „Zdravo, jaz sem vlak Robert! Ko si doma začela prelistavati knjigo o meni, si mi bila zelo všeč in sem se odločil, da boš prišla k meni. Umrl sem leta 1881, s teboj pa se lahko pogovarjam, ker si ti prišla v mojo knjigo. Vse, kar sedaj vidiš, je del moje zgodbe. Povedal ti jo bom, če si želiš.

Rodil sem se leta 1804, takrat sem imel štiri pogonska kolesa in še nisem bil tako civiliziran kot sedaj, ko se vozim s parno vleko. Železniške tirnice so bile šibke in so zelo rade pokale, kar je bilo zelo nevarno. Do nesreč pa je prišlo zato, ker niso bila kolesa in tirnice izbrušene, vozil sem zelo počasi. Kmalu so napako našli in jo popravili. A ker ni bilo nič bolje, so ljudje razmišljali in izumili parno vleko, ki je bila dosti močnejša. Tako sem začel voziti s pomočjo pare. Čez nekaj časa je človek uvedel tekmovanje lokomotiv, v hudi konkurenci sem jaz zmagal. Ljudje so me vedno bolj izpopolnjevali, jaz sem se pa vedno bolj spreminjal. Tako so mi priključili en vagon, v katerem sediš sedaj ti en so sedeli ostali potniki.

Celo stoletje so bile moje prijateljice lokomotive in jaz edino pogonsko sredstvo na železnicah.

A kmalu so se pojavili vlaki na električni pogon, to je bilo leta 1880. Takrat je prišel zame konec. Vrgli so me na železniško smetišče. Nekaj dni zatem je prišel k meni

na smetišče strojevodja, ki me je nazadnje upravljal.

Rekel mi je, naj mu opišem svoje življenje. Z zadnjimi močmi sem mu govoril in govoril kakor sedaj tebi. Ta človek je moje življenje opisal v knjigi, ki jo imaš ti doma. Sedaj pa moraš domov! Na svidenje!"

In že sem zaslišala mamin klic, naj pridem jest, vendar je v meni donel zelo megleno, kajti z mislimi sem bila še vedno na leseni klopi.

"Pridi hitro jest!" sem še enkrat zaslišala mamo, vendar bolj razločno. Odprla sem oči in se vprašala: "Je bila to resnica ali plod moje domišljije?"

Zamišljena sem se odpravila v kuhinjo.

Svetlana Milošević, 6.a

(Opomba urednice: Spis je prejel 1. nagrado na republiškem literarnem natečaju Železniškega gospodarstva Ljubljana za spise o železnici.)

LOKOMOTIVA

Hitela sem na mariborsko avtobusno postajo, da bi ujela avtobus za Ptuj. Vendar žal. Pred nosom mi je odpeljal. Izgubljena sem tavalala po postaji, da bi izvedela, kdaj pelje naslednji avtobus na Ptuj. Prerivala sem se med gnečo ljudi. Od tam pa sem na prostoru pred postajo zagledala staro lokomotivo.

Bila je v črnem, krasile so jo rdeče lise ob lučeh in videti je bila kot starka v novi obleki. Občudovala sem jo kar z odprtimi usti, krožila sem okoli nje, da bi čim več videla. Vedela sem, da je že zelo stara, vendar letnice njenega nastanka se ne spomnim. Bila je čisto drugačna od današnjih.

Naenkrat se mi je zazdelo, kot da mi nekaj prišepetava. Usedla sem se na bližnjo klopco in jo opazovala. Zamislila sem se in reš mi je nekaj govorila, kot babica pripoveduje pravljico svojim vnukom.

„Nekoč sem tudi jaz bila mlada, vesela, vozila sem po tirih in za sabo peljala celo vrsto vagonov. Ljudje na poljih so me pozdravljali, dekleta so mi mahala, fantje so metali kape v zrak. Spomnim se še, kako sem brzela po tirih in prevažala ljudi po progi od Dunaja do Trsta. V mrzlih zimskih jutrih je bilo grozljivo. Sopiha sem po ledenih tračnicah, kolesa pa so se samo vrtala in vrtela, morala sem voziti, četudi mi ni bilo. Strojevodja in njegovi pomočniki so me kar naprej hranili s premogom in vodo in tako sem se premikala s pomočjo vodne pare.

Spomnim se poletnega dne, ko so imeli otroci končni izlet. Prerivali so se v moje vagone, da bi si našli čim lepši prostor. Dečki so se hoteli postaviti pred deklicami. Med sabo so tekmovali, kateri si upa potegniti zasilno zavoro. Med njimi se je našel deček, ki jo je res potegnil. Težke železne prijemke so padle na kolesa in me na mah ustavile. Skoraj bi se prevrnila, vendar sem se obdržala na kolesih. Bila sem jezna, da bi jih najraje pustila na sredi poti, vendar me je strojevodja kar pognal naprej. Spomnim se še starih minulih časov, ko je naše ozemlje napadel in hotel zavzeti okupator. Nekega dne, ko sem peljal proti Ljubljani, je pred mano eksplodirala bomba in most je pognalo v zrak. Tedaj pa so se zavore z vso močjo pritisknile na brzeča se kolesa in sem se tik pred reko ustavila.

Se dolga leta sem vozila v svobodi. Radi so me morali imeti, da so me očistili, me namazali, da mi rja ne pride do živega. Veliko ljudi gre mimo in me skoraj ne opazi, z mnogimi pa kramljam kot sedaj s tabo. Ostali bova prijatelji. Ali ne?"

Zapustila sem klopco in se ji približala. S prstom sem potegnila po rdeče pobarvani kovini, ki je obrobljala luč. Bila je mastna, hladna in ni se mi zdela več tako živa. Vem, le moja domišljija se je priplazila vanjo in jo oživila. Kljub temu jo bom ob prihodnjem srečanju pozdravila kot staro znanko.

Petra Cegnar, 6.a

(Opomba urednice: Spis je prejel tretjo nagrado na republiškem literarnem natečaju železniškega gospodarstva Ljubljana za spise o železnici.)

poslušali smo našega posebnega gosta pisatelja in dramatika Tometa Pavljica, ki nam je za to priložnost prebral črtico o kolesu.

Najbolj napeto je bilo, ko je karolič Janez Bogataj - predsednik komisije stopil na oder z rezultati. Najprej je rekel, da so pravzaprav zmagali vsi, le da so zmagovalci naša zmagovalci O.Š. Frana Albrehta, Kamnik. Drugi so bili gostje iz O.Š. Josipa Plemija z Bleda in tretja O.Š. Vere Šlander iz Polzele.

EN DAN V GOSTEH PRI NAS je bil za vse v telovadnici nadvrse prijeten, bil pa je tudi možnost, da si mladi najdemo nove prijatelje.

Člani turističnega krožka O.Š. Franc Seginix so bili vodiči po mestu.

"Hvala za obisk in nasvidenje na 4. otroškem festivalu TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA, ki vsako prihodnje leto na Bledu," smo zaključili naša prireditel.

Gostje so odšli s prijem v roki.

Nataša Brodnjak, š.b
O.Š. Tome Žnidarič

Uredniški odbor: Francka Čoke, Anica Zupanič,

Anica Zemejak, Nataša Brodnjak

Otroški festival turizma

"Nataša, veš, da je v petek na naši šoli neki festival turizma?" me je v odmoru vprašala Zobi.

"Ne. Zakaj sprašuješ?" sem bila začudena.

"Kdaj bova roditelja. Zato pridi peto ura v kabinet, da se vse zmenimo. V redu?"

"Ja, priidem."

Priprave so potekale pod nadstvom tovariša Goloba - mentorja turističnega krožka in tovarišice Kolarčeve, ki je okrasila jedilnico. Z Zobjem sva imela dosti teksta, a časa le dva dni. Pri turističnem krožku sva se učila brati, medtem ko so ostali spoznavali Ptuj.

Imen tako je bil v petek, 12.5.1989, na naši šoli 3. otroški turistični festival TURIZMU PONAGA LASTNA GLAVA z naslovom EN DAN V GOSTEH PRI NAS. Gostili smo 9 osnovnih šol - finalistkinj iz skoraj vse Slovenije. Tukaj so bile osnovne šole iz: Polzele, Kamnika, Ljubljane, Bleke, Nove Gorice, Polskave, Lenart, Črnomelj in Titovega Veljaja.

V telovadnici smo postavili panoje, na katerih so gostje s fotografijami prikazali svoj kraj in mize, ki so bile polne dobrot.

Kot vsaka "slavesmost" se je tudi naša začela z govori. V imenu so Ptuj nas je pozdravil tovariš Stanek Reglič, nato predsednica turističnega društva Ptuj tovarišica Zorka Knežević, ki je s sabo pripeljala kurente, in preobrednih komisije za delo s podmladki s Turistične zveze Slovenije tovariš Marko Potočnik.

Finalisti so nam predstavili svoje naloge. Vsa po svoje. Z igranicami, z video posnetki, ... Medtem ko se je komisija odločala, kdo bo zmagovalec, smo si mi ogledali kulturni program plesnih skupin (DPD Svobode in D.S. Toneta Žnidarica), mladih glasbenikov in